

Sygn. akt II CNP 56/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 lutego 2014r.,
skargi D. T., J. T., I. T. i H. T.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 kwietnia 2013r., sygn. akt I ACa [...] wydanego
w sprawie z powództwa D. T., J. T., I. T. i H. T.
przeciwko [...] Spółce [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. -
obecnie P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o nakazanie usunięcia gazociągu ,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 120,- (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Powodowie D. T., H. T., I. T. i H. T. wnieśli o stwierdzenie, na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 kwietnia 2013 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 12 października 2012 r., którym oddalone zostało powództwo o nakazanie pozwanej [...] Spółce [...] Spółce z ograniczoną działalnością z siedzibą w W. usunięcia z nieruchomości powodów rurociągu gazowego posadowionego w 1981 r.

Powodowie wskazali, jako podstawę skargi, naruszenie art. 222 § 2 k.c. w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.), polegające na wadliwej wykładni prowadzącej do uznania, że wydanie decyzji w oparciu o cyt. art. 35 ust. 1 skutkuje powstaniem, wobec właściciela nieruchomości, na której miała być przeprowadzona inwestycja, tytułu prawnego do stałego korzystania z tej nieruchomości przez przedsiębiorstwo przesyłowe, także wówczas, gdy z winy organu administracyjnego właściciel nie brał udziału w postępowaniu o zatwierdzenie planu realizacyjnego. Jako przepis, z którym wyrok jest niezgodny powołano art. 222 § 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę P. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jako następca prawny pozwanej [...] Spółki [...], wniosła o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym, sformalizowanym środkiem prawnym, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie roszczeń odszkodowawczych za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (art. 424¹ § 1 k.c.), stąd przepisy ją regulujące podlegają wykładni ścisłej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, niepubl., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, niepubl.). Sąd Najwyższy

odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeśli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.).

Niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., ma charakter kwalifikowany i występuje w przypadku, gdy zaskarżone orzeczenie można uznać za niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, któremu towarzyszyła rażąco błędna wykładnia lub niewłaściwe zastosowanie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17). Przepis art. 424⁴ k.p.c. stanowi, że skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda z tym ograniczeniem, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to powinność wykazania, iż wystąpiły szczególnego rodzaju błędy judykacyjne, polegające na naruszeniu prawa materialnego lub procesowego w trakcie postępowania lub przy wydaniu orzeczenia, których bezpośrednim następstwem jest niezgodność orzeczenia z prawem.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Przesłankami oceny w tym przedmiocie jest merytoryczna trafność i waga podstaw powołanych w skardze. Przez oczywistą bezzasadność w rozumieniu wskazanego przepisu należy zatem rozumieć nie rozpoznanie skargi, tylko jej wstępną selekcję ograniczoną do badania tylko w aspekcie potrzeby skierowania skargi do rozpoznania przez skład trzech sędziów. Jeżeli już *prima facie* skarga - z uwagi na rodzaj, wagę i przedmiot powołanych w niej podstaw - nie mogłaby być pozytywnie rozpoznana należy w ramach tego *sui generis* przedsądu odmówić przyjęcia jej do rozpoznania.

Sytuacja taka zachodzi w przedmiotowym wypadku, gdyż tak rozumiana niezgodność z prawem wyroku Sądu Apelacyjnego nie zachodzi. Pogląd, że decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 35 ust. 1 wspomnianej ustawy z

dnia 12 marca 1958 r. stanowi tytuł prawny do stałego korzystania z nieruchomości przez przedsiębiorcę przesyłowego akceptowany jest w judykaturze (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, OSN 2010 Zb. D. nr C poz. 92). Ugruntowany jest również pogląd o związaniu sądu powszechnego ostateczną decyzją administracyjną, nawet dotkniętą wadami, dopóty, dopóki nie zostanie ona wzruszona we właściwym trybie oraz o niedopuszczalności badania zachowania przepisów formalnych w postępowaniu administracyjnym (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 30). Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny obu tych stanowisk w ramach podstawy prawnej zaskarżonego wyroku nie może zatem potwierdzać wniosku, że jest on dotknięty kwalifikowaną bezprawnością. Nie można również nie zauważyć, że Sąd dokonał oceny sporu także w płaszczyźnie nadużycia prawa podmiotowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

aw

jw